

OCHRANA OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Osobní údaje je velmi křehká věc. Věc, která se může dostat do cizích rukou a cizí ruce s nimi můžou naložit jakkoliv, ale pokaždé („pokud je neodevzdají policii“) páchají trestný čin.

Citlivé osobní údaje – porozuměla jsem, že je to například otisk prstu nebo oční rentgen (nevím, jak se to jmenuje přesně). Tenhle rok jedeme do zahraničí a má sestra potřebuje svůj vlastní pas. A bude to právě „biometrický pas“ s otiskem prstu. Myslím si, že je to dobře, ale krádežníci identity to nenechají jen tak. Možná budou schopni i někoho zabít jen aby získali prst nebo kůži a bůhví ještě co.

Někdy, když brouzdám po internetu a něco hledám nebo se chci někam přihlásit požadují po mně přezdívku, heslo, ale někdy nejen to. Kdybych vyplnila i ostatní kolonky (osobní údaje) „mohla bych něco vyhrát“. Na tuto větu odkazují mnohé servery své uživatele. A uživatelé chtějí něco vyhrát a bez obav – kolonky vyplní (pochybuji, že někdy něco vyhraji).

Osobní údaje „chráníme“ v soukromí. Ten, kdo získá naše soukromí získá naše činnosti, záliby... Soukromí je pro mě ta nejbáječnější věc na světě. Když si dělám úkoly, píšu do různých soutěží – samozřejmě potřebuji soukromí. Někdo ho ovšem nemá, přesněji řečeno nemá ho doma, ale má ho. Místnosti, kde máme soukromí pro nás má (musí) být příjemné, útulné, ale zároveň prostorné, pro nás uživatele uživatelské.

„Ale Bene, ty máš přece nás všechny“ řekla maminka. „To se mi ale vůbec nezdá“ odpověděl chlapec ještě chmurněji, protože měl pocit, jako by ho na celém světě neměl nikoho. Ale ne, něco přece jen měl. Měl svůj pokoj a tam teď odešel. Byl jasný, krásný jarní večer. V otevřeném okně se lehce vlnily bílé záclony jakoby mávaly na malé, bledé hvězdy jarního nebe. Ben přistoupil k oknu a hleděl ven. Myslel na toho milého psa a uvažoval co asi dělá – leží možná někde v kuchyni v psím košíku, vedle něho sedí na podlaze nějaký chlapec, jiný než Ben, hladí ho po huňaté hlavě a říká: „Riku, ty jsi hezký“.

Karkulín ze střechy (Astrid Lindgrenová)

Soukromí můžeme hledat kdekoliv, kdykoliv a za všech možných situací. Někdo si v místnosti, kde hledá soukromí, představuje nepořádek, hluk a špínu. Někdo chce klid, čistotu a pořádek. A máme pro to důvody: přemýšlí se tam lépe, spaní je tam jako v nebesích... Já upřednostňuji soukromí v klisu, čistotě a pořádku.

Ben si tím nebyl tak jist. Neuklízal zvláště často. Své hračky si sice ukládal na místo, ale maminka mu musela tříkrát, čtyřikrát nebo pětkrát říct. Pak to udělal, i když si myslel, že je to úplně zbytečná otrava. Uklízení u Karkulína však bylo něco docela jiného. „Kde mám začít?“ zeptal se Ben.

Karkulín ze střechy (Astrid Lindgrenová)

Reality show, které dříve běžely na různých kanálech a televize si v tom dokonce konkurovali. Konkurovali si v tom, kdo se více umí předvádět, kdo by měl studovat na herce. Přesně si konkurovali v tom, kdo „má lepší život“. Podle mě se na to lidé dívali, aby na to sponsoriálně odpovídali (ona má hezké šaty – koupím si podobné; jí levou rukou – budu jíst také levou, je to IN, protože *je to přece v reality show!*) a podobné. Možná na to koukali jen proto, že se na to koukali jejich přátelé – aby si měli o čem popovídat při jejich večírcích.

Druhý den ráno hned za úsvitu pak Robinson naposledy zamířil ke svému kalendáři, aby zaznamenal datum svého odjezdu z ostrova. Zjistil, že je právě pondělí jedena dvacátého prosince roku 1676, takže na opuštěném ostrově strávil sedmnáct let. Naposledy se ještě pomodlil na hrobě námořníka, kterého tehdy našel na pobřeží, a pak se s Pátkem, věrným Rekem a papouškem nalodili na palubu.

Robinson Crusoe (Daniel Defoea)

Na jedné škole chtěli dát kamery do tříd (už ani nevím proč). Nevím jaký pro to měli důvod, ale žádný by nebyl opodstatňující. Nahrávat děti? Jaký to má smysl? V naší škole zavedli kamery před vstupem do šaten. Je to tedy napsané na dveřích. Dveře jsou v podstatě otevřené celý den (kvůli odpoledním hodinám) a vedou přímo do studentských skříněk, kde máme knížky a různé školní pomůcky. Už byly několikrát vyloupeny. Myslím. Že u nás kamerový systém (ještě jsem kamery neviděla) pomůže.

V dnešní době by policie nejraději umístila kamery do měst, budov a parků. Prostě do celého světa – jen aby se snížil počet kriminálních činů. Vůbec bych si to nedokázala představit – všude by byly kamery – a soukromí by zmizelo – osobní údaje by se staly veřejnými a to doslova. Každý by věděl všechno o každém a podle toho by si ho vážil. Je to dobře, že každý máma aspoň jedno velice cenné tajemství, které musíme střežit, abychom v životě měli co dělat – CHRÁNIT SVÉ OSOBNÍ ÚDAJE a zároveň hlídat, nikým nehlídané a nenatáčené – NAŠE SOUKROMÍ.